

Mødet den 14. Januar 1915.

Fraværende: Harald Jensen, N. Joh. Laursen og Vetli.

1. (J. Nr. 262—1914). Bekendtgørelse af 31. December 1914 fra Indenrigsministeriet om Fastsættelse af **Maksimalpris for indenlands Rug.**

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 213—1914). Skrivelse af 15. December 1914 fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om **Approbation paa Ændringer i Vedtægten for Begravelsesvæsenet**, saalydende:

»Med Hensyn til Hr. Kammerherrens og Deres Højærværdigheds Skrivelse af 5. d. M. angaaende Ændring af den under 17. December f. A. approberede Vedtægt for Begravelsesvæsenet i Aarhus skal man tjenstlig melde til Efterretning og videre Bekendtgørelse, at Ministeriet herved meddeler Approbation paa de af Aarhus Byraad vedtagne Ændringer i ovennævnte Vedtægt, saaledes at § 1 herefter faar følgende Affattelse:

»Begravelsesvæsenets Kontor ledes af en Bestyrer med den nødvendige Assistance. Det holdes aabent hver Søgnedag fra Kl. 9—3.

Bestyrerens Gage samt øvrige Lønninger og

Udgifterne ved Kontorets Drift udredes efter Byraadets Bestemmelse af Kommunens Kasse.

Ved hver Begravelse erlægges en Afgift til Begravelseskontoret efter det af Byraadet vedtagne Betalingsreglement.«

§ 15, 1. Stykke: »Kirkegaardenes almindelige Vedligeholdelse underlægges Overgraveren, idet følgende Arbejder paahviler ham« og

§ 18, 2. Stykke: Ingen Indhegning maa sættes udenfor det købte Areals Grænse. Levende Hegn plantes mindst 9 Toenner fra Gravstedets Ydergrænse, undtagen hvor Ejerne af to til hinanden stødende Gravsteder er enige om fælles Hegn. Plantningen maa ikke rage ud over Grænserne og skal approberes af Overgraveren.«

Til Efterretning.

3. (J. Nr. 22²—1914). Indenrigsministeriets Approbation paa en **Købekontrakt** med Overlæge Jacobsen angaaende en Marselisborggrund.

Til Efterretning.

4. (J. Nr. 356—1914). Indenrigsministeriets Approbation paa **Købet af Ejendommen Frederiksgade Nr. 2.**

Til Efterretning.

5. (J. Nr. 250—1914). Indenrigsministeriets Approbation paa Erhvervelsen af de til **Udvidelse af Borgporten, Volden og Badstuegade** fornødne Arealer.

Til Efterretning.

6. (J. Nr. 8²²—1914). Skrivelse af 5. Januar 1915 fra Indenrigsministeriet angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Vejle Telefon-Aktieselskab efter Optagelsen i Jydsk Telefon-Aktieselskab skal indbetale sin **Kommuneskat** til Vejle eller til Aarhus Kommune, saalydende:

»I det med Amtets Skrivelse af 17. f. M. tilbagefulgte Andragende har Jydsk Telefon Aktieselskab, efter at have overtaget Vejle Telefon Aktieselskab, anholdt om Tilladelse til at maatte indbetale den Selskabet paahvilende Kommuneskat til Vejle Kommune.

I denne Anledning skulde man med Bemærkning, at det af det Oplyste fremgaar, at Vejle Telefon Aktieselskab er optaget i Jydsk Telefon Aktieselskab som en Afdeling uden særskilt Bestyrelse, til Efterretning og videre fornøden Bekendtgørelse tjenstlig melde, at det sidst nævnte Selskab ifølge Bestemmelsen i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 18, 5. Stk. 2. Pkt., jfr. 3. Stk., 1. Pkt. samt § 17. vil være at ansætte til Kommuneskat af sin samlede Indtægt i den Kommune, hvori Hovedkontoret findes, eller hvor Bestyrelsen har sit Sæde, og at der ikke haves Hjemmel til at tilstaa Afgivelser fra den nævnte Regel.«

Til Efterretning.

7. (J. Nr. 421—1914). Fra Skattekontorbestyrelsen forelaa følgende Opgørelse over **Indbyggerantallet i Aarhus i Oktober 1914:**

»Hoslagt fremsendes Opgørelse over den efter Mandtalslisterne for Oktober 1914 foretagne Optælling af Folketallet i Aarhus Købstad.

Efter Optællingen er det samlede Folketal 61,946 mod 62,039 ifjor. Der er altsaa en Tilbagegang paa 143 Personer. Denne Tilbagegang maa imidlertid tilskrives ekstraordinære Forhold.

Jeg skal saaledes erindre om, at 2. Generalkommandos Stab og Intendantur samt Brigadestaben siden sidste Tælling er forflyttet fra Aar-

hus, hvilket har medført et Indbyggertab paa ca. 100 Personer.

Endvidere er alle de ugifte Mænd, der ved Krigens Begyndelse blev indkaldte til Tjeneste ved Hærens Sikringsstyrke, ikke optaget paa Mandtalslisterne, hvilket, saa vidt det har kunnet konstateres, har medført et Indbyggertab paa ca. 400 Personer. Muligvis er dette Tal dog lavt regnet. Ser man f. Ex. hen til, at Kvindernes Antal i Aar overstiger Antallet af Mænd med 5132 mod 4527 ifjor, altsaa en Stigning i Overtal paa 605 Personer, kunde det se ud til, at Tallet paa de ugifte Indkaldte godt kunde ansættes til 500 Personer uden at regnes for højt.

Endelig skal jeg bemærke, at der af Statsbanernes Personale i det sidste Aar er forflyttet 61 Familier fra Aarhus, medens der i samme Tidsrum er tilflyttet 29 Familier. Det Indbygger-tab, der herved er forvoldt, vil formentlig andrage 100 à 150 Personer.«

Til Efterretning.

8. (J. Nr. 354—1914). Skrivelse af 17. December 1914 fra Aarhus Amdsraad om, at dette har vedtaget fra 1. December 1914 at regne at indgaa paa, at der for Arrestanter fra Ning Herreds og Hasle m. fl. Herreders Jnrisdiktioner tillægges Arrestforvarer Sørensen i **Bespisningsgodtgørelse** 65 Øre plus $\frac{3}{4}$ kg Brød daglig pr. Arrestant, dog under Forudsætning af at samme Vederlag tillægges ham for Arrestanter fra Aarhus Købstad.

Fra Udvalget for Bygninger og Inventar forelaa Indstilling om, at Byraadet forandrer sin Beslutning i Overensstemmelse hermed.

Til Efterretning.

9. (J. Nr. 363—1914). **Havnens Regnskab for 1913—14** med den kritiske Revisions Bemærkninger.

Indsendes til Ministeriet for offentlige Arbejder.

10. (J. Nr. 10⁹—1914). Valg af et Medlem til **Valgbestyrelsen for 9. Landstingskreds.**

Udsattes.

11. (J. Nr. 19²³—1914). Andragende fra Bestyrelsen for **den kommunale Hjelpekasse** om at der gives den almindelig Bemyndigelse til at indkræve og oppebære Refusioner fra fremmede Kommuner.

Den begærte Bemyndigelse meddeltes.

12. (J. Nr. 426—1914). Indstilling fra Bygningskommissionen om at foretage følgende **Ændringer i Bygningsvedtægten** samt om Vedtagelse af et medfølgende **Regulativ vedrørende Stilladser o. lign.:**

»Til § 2 tilføjes, som Punkt »d«:

»De Planer, som i Anledning af et Byggeforetagende fremsendes til Bygningskommissionen, skal være forsynet med tydelig Paaskrift, der angiver, hvortil Bygningen skal benyttes, hvorved navnlig maa oplyses, om Bygningens Etager skal indrettes til Beboelse, Forretningsbrug, Værksted eller Lager, om Bygningens Kælder skal indrettes udelukkende til Husholdningsbrug eller helt eller delvis til Forretningsbrug, Værkstedsbrug eller til Lager, og om Loftsetagen skal benyttes til selvstændig Beboelse, til Pige- og Gæsteværelser o. l. eller kun til Pulterkamre og Tørreloft.

Ingen Bygning eller Del af Bygning maa senere uden Bygningskommissionens Tilladelse anvendes til anden Brug, end saaledes angivet paa Tegningerne.«

§ 28 sidste Punktum udgaar, og i Stedet indsættes:

»Ved Nybygninger og Ombygninger skal Kloaken indrettes til at kunne modtage Afløb fra W. C., og saafremt Gadekloaken er istand til at kunne modtage saadant Afløb, skal W. C. indrettes i Ejendommen, samtidig med at Nybygningerne eller Ombygningerne foretages, og ældre tilstedeværende Luftklosetter og Retirader skal samtidig fjernes.«

F o r m a n d e n oplyste, at Aarsagen til Bygningskommissionens Ønske om Ændring af § 2 saaledes som foreslaaet var, og det havde vist sig ugørligt at faa en Husejer, der uden Tilladelse havde ladet indrette selvstændig Lejlighed i en Loftsetage, der kun var anmeldt til Loftsværelser, draget til Ansvar herfor, naar Lejlighedens Indrettelse ikke tillige medførte en Overtrædelse af bestemte Lov- eller Vedtægtsparagrafer. Den foreslaaede Ændring til § 28 var foranlediget ved, at det ved en Ombygning, hvor der ikke var Tale om nogen Dispensation fra Bygningslovens § 21, havde været forbundet med Vanskeligheder at faa W. C. indført, fordi Kravet herom ikke findes i nogen Vedtægt. Samtidig mente Kommissionen det formaalstjenligt, at de almindelige Bestemmelser, som findes i Bygningsvedtægten og Tillæget til Bygningsloven, om at Stilladser o. l. skal være forsvarlige, blev suppleret med et Regulativ, til hvilket Kommissionen vedlagde Udkast. Taleren skulde ikke videre omtale dette meget saglige og meget tekniske Regulativ, men kun bemærke, at han ansaa det for meget tvivlsomt, om Ministeriet turde approbere det som et Led af Bygningsvedtægten, hvilket Kommissionen gerne ønskede.

J a k o b J e n s e n gjorde opmærksom paa, at

der paa Stilladsregulativets 4. Side Linie 3 fandtes en Trykfejl, idet der stod »Blanding«, men antagelig skulde staa »Blending«.

Simonsen erindrede om, at der i 1908 ved Vedtagelsen af Bygningsvedtægten i denne blev indsat en Bestemmelse, som en meget stor Del af Byraadets Medlemmer ansaa for uheldig. Der blev nemlig givet Bygningsinspektøren en saa stor Bemyndigelse, at han paa egen Haand kunde tillade næsten en hel Bygnings Opførelse. Blot der blev staaende et Hjørne e. l. af en ældre Bygning, kunde Bygningsinspektøren give Tilladelse til den hele Bygnings Opførelse. Maaske kunde der være Anledning til at faa denne mindre heldige Bestemmelse ændret med det samme, hvorfor det sikkert vilde være rigtigt, at Bygningskommissionen tog Sagen tilbage, saaledes at der ogsaa kunde komme Forslag i saa Henseende. Den foreslaaede Ændring til § 28 syntes bygget paa den Forudsætning, at man kunde tvinge Folk til at indføre W. C., idet man efter den kunde forhindre en hvilken som helst Opførelse af en Bygning, naar vedkommende ikke vilde indrette W. C. Dette var sikkert ikke ganske i Overensstemmelse med Lovgivningen. Om det var det, ønskede Taleren i hvert Fald undersøgt, før han kunde gaa med til en saa vidtrækkende Forandring, som vilde faa stor Betydning for mange Mennesker. De foreslaaede Dimensioner i Stilladsregulativet saa noget spinkle ud, skønt det dog gjaldt om, at man her fik fuldt betryggende Forhold. Paa Bygningsudstillingen i Leipzig i Fjor havde Taleren set et Mønsterstillads, hvor alle Afstivninger var dobbelte, medens de her kun foreslaaes enkelte.

Formanden bemærkede angaaende Spørgs-

maalet om, hvorvidt Ombygning skulde medføre Paalæg om at indføre W. C., at naar Ejeren indsendte sit Andragende, maatte Bygningsautoriteterne skønne over, om det virkelig var en Ombygning, der tilsigtedes, og at de saa maatte kunne paalægge ham at indrette W. C., hvis de kom til det Resultat, at der Tale om en egentlig Ombygning. Skulde Ejeren derefter ikke ønske at indlægge W. C., kunde han lade være at foretage Ombygningen. Dette var den eneste Maade at faa W. C. indført i det videst mulige Omfang. Det var vist meget rigtigt, at man i 1908 havde drøftet, om man kunde overlade til Bygningsinspektøren at afgøre, om han vilde forelægge en Ombygningssag for Bygningskommissionen eller ej, og at man var kommet til det Resultat, at det vilde være mest praktisk saaledes. Den Ordning havde Taleren heller ikke i de siden da forløbne Aar mærket nogen Ulempe af.

M a g n u s N i e l s e n bemærkede, at de i Stilladsregulativet anførte Maal kun angik almindelige Stilladser, medens det i Regulativet videre bestemtes, at i alle Tilfælde, hvor det drejede sig om Arbejder, der gik ud over det almindelige, skulde Tegning til Stilladset approberes af Bygningsinspektøren. At man i Tyskland maatte forlange større Stilladsdimensioner, skyldtes, at man der for største Delen anvendte Natursten, der maatte bringes op med mekaniske Midler. Her, hvor man som Regel kun anvendte almindelige Mursten, maatte de foreslaaede Dimensioner, som var de gangbare, anses for fuldt betryggende, naar Træmaterialet ellers var sundt og frisk, hvad Arbejderne nok selv skulde passe paa. Hovedpointet i Forslaget om et Stilladsregulativ var, at man gerne vilde have en bestemt Mand til at bære An-

svaret for, at et Stillads var, som det skulde være. Hovedskavanken havde hidtil været, at mange ikke havde Forstaaelsen af, hvorledes et Stillads egentlig skulde være, for at kaldes betryggende. En anden Sag var det, at man paalagde Bygningsinspektøren en helt ny Opgave og et nyt Ansvar med Stilladsregulativet. Bygningskommissionen mente imidlertid, at man burde tage dette Regulativ med nu, da man var ved en Omordning og havde faaet en ny Inspektør.

Simonsen bemærkede, at det var et Spørgsmaal, om de gangbare Stilladsdimensioner var tilstrækkelige; man havde jo i hvert Fald haft flere Stilladsulykker. Mønsterstilladset i Leipzig var til en almindelig Murstensbygning. Efter Formandens sidste Udtalelse var det altsaa givet, at Hensigten med Ændringen af § 28 var, at man ikke vilde tillade nogen Ombygning, hvis Ejeren ikke vilde indrette W. C. Det var let nok at sige, at Ejeren kunde lade være at foretage Ombygningen, hvis han ikke vilde efterkomme Kravet om Indlæg af W. C., men det kunde dog være, at det var temmelig nødvendigt for vedkommende at bygge om, og at det vilde være et Tab for ham at indrette W. C. Maaske var det den eneste Maade at faa W. C. indført paa, men saa var Forudsætningen for hele W. C. Planen ikke slaaet til. Noget særlig Begejstring for Indførelse af W. C. fandtes altsaa ikke, ellers behøvede man ikke at tvinge Folk, saaledes som det nu blev foreslaaet. Taleren vilde finde det rigtigt, at man fik Lejlighed til at stille Ændringsforslag til de foreslaaede Ændringer.

Udsattes. Ændringsforslag indkaldtes til Torsdag den 28. Januar 1915.

13. (J. Nr. 425—1914). Fra Bygningskommissionen forelaa følgende Forslag til **Instruks for Bygningsinspektøren** :

§ 1.

»De Bygningsinspektøren paahvilende Forretninger er angivne i den under 9. Juli 1880 af Justitsministeriet stadfæstede Vedtægt med de Forandringer og Tilføjelser, som den til enhver Tid gældende Bygningsvedtægt medfører.

Derhos paahviler det ham at føre Tilsyn med Vedligeholdelsen af Kommunens Skoler, Kaserne og andre kommunale Bygninger efter Byraadets eller vedkommende Udvalgs eller Kommissions nærmere Bestemmelse.

§ 2.

Bygningsinspektøren forelægger i Bygningskommissionen de Byggesager, der skal behandles af denne.

Efter Anmodning af vedkommende Byraadsudvalg har han at forfatte Tegninger, Bekostningsoverslag og Konditioner til mindre Ombygninger af eller Forandringer i ældre Bygninger og til mindre Nybygninger, der agtes foreslaaede eller bestemmes til Udførelse for Kommunens Regning.

Han har dernæst for saadanne Byggeforetagenders Vedkommende at lede Bygningsarbejderne og føre Tilsyn med deres Udførelse.

Forsaavidt Materialer særskilt skulle anskaffes, har Inspektøren at paase deres kontraktmæssige Beskaffenhed og drage Omsorg for deres Opbevaring indtil Anvendelsen.

I det hele taget vil han have at vaage over, at der til Bygningsarbejder for Kommunens Regning kun anvendes forsvarlige og kontraktmæssige Materialer.

Inspektøren er baade berettiget og efter Omstændighederne forpligtet til selv at gøre Forslag til de respektive Udvalg med Hensyn til Vedligeholdelse og Forbedringer af de hans Tilsyn underlagte Bygninger ligesom at gøre Indberetning, dersom væsentlige Mangler maatte forefindes.

§ 3.

Det paahviler Bygningsinspektøren, naar der dertil af Byraadet bevilges ham den fornødne Assistance, at paase, at Bygningslovgivningens Bestemmelser saavel som de særlige Vilkaar, hvorunder Tilladelse til Bygningens Opførelse er givet, saasom ved Dispensationers Meddelelse, overholdes, ogsaa efter at Bygningerne er taget i Brug. Han har i dette Øjmed at iværksætte de fornødne Eftersyn af samtlige Byens Ejendomme.

§ 4.

Inspektøren attesterer Rigtigheden af de Regninger, der foranlediges ved de under hans Ledelse udførte Arbejder og modtagne Materialer. Saavel over disse Regninger som over Materialernes Modtagelse og Forbrug har han at føre særskilte Regnskaber eller Journaler, hvoraf paa vedkommende Kommissions eller Udvalgs Forlangende skal meddeles Udskrift. Han er pligtig til efter nærmere Tilsigelse at møde til Forhandling angaaende Bygningssager med Byraadets forskellige Udvalg og de forskellige Kommissioner, saasom Sundhedskommissionen og Brandkommissionen, og bistaa dem med alle til hans Raadighed staaende Oplysninger angaaende de foreliggende Sager. Ligeses har han paa Forlangende at møde i Byraadet.

§ 5.

Inspektøren skal have Bopæl i Aarhus. Han skal saavidt muligt hver Søgnedag være at træffe paa sit Kontor til en bestemt Tid, mindst 2 Timer daglig. Uden Byraadets Samtykke kan han ikke foretage Rejser eller forlade Byen i længere Tid end 8 Dage. Til kortere Tids Bortrejse kan Bygningskommissionen give Samtykke.

§ 6.

Inspektøren maa ikke paa nogensomhelst Maade optræde som Entreprenør eller Leverandør enten for Kommunen eller andre. Heller ikke er det ham tilladt for private at udføre Tegninger, Overslag eller Beregninger. Han kan ikke lede noget Byggeforetagende eller være Tilsynshavende ved noget saadant, undtagen naar dette udføres for Kommunens Regning.

§ 7.

Inspektøren skal, naar det forlanges, for de byggende affatte Andragender om Dispensation fra Bygningslovgivningens Bestemmelser, imod et Vederlag af 2 Kr. for hvert Andragende. Udskrifter af Bygningsprotokollen, til Oplysning om Bygningskommissionens Stilling til en Sag, udover den Meddelelse, som Anmelderen modtager, naar Sagen er bleven behandlet i Bygningskommissionen, meddeles paa Forlangende for en Betaling af 1 Kr. pr. Udskrift.

Disse Gebyrer tilfalder Kommunens Kasse.

§ 8.

Inspektøren har hver Maaned at indgive til Kæmneren en Liste over de Sportler, der i Henhold til § 11 i Vedtægt af 9. Juli 1880

skal beregnes for de af ham foretagne Forretninger.

Disse Sportler indbetales i Kommunens Kasse.

§ 9.

Inspektørens Gage: 3000 Kr. aarlig, efter hver 3 Aars uafbrudt Tjeneste stigende med 250 Kr. til 4000 Kr., udbetales ham af Kæmnerkassen ved hver Maanedes Udgang med $\frac{1}{12}$.

§ 10.

Byraadet forbeholder sig efter Omstændighederne at foretage Forandringer i denne Instruks.

Formanden forelagde Forslaget med en Bemærkning om, at den ny Instruks sluttede sig tæt til den gamle. Han fremhævede dernæst de Punkter, hvor der var Afvigelse, og udtalte, at Bestemmelsen i § 3 navnlig til at begynde med vilde medføre et saa betydeligt Arbejde for Bygningsinspektøren, som han med den nuværende Medhjælp ikke vel kunde paatage sig. Paa den anden Side havde Bygningskommissionen ikke gerne villet udsætte denne ny Ordning. Bestemmelsen i § 7, om at Sportlerne, som tidligere havde tilfaldet Bygningsinspektøren, fremtidig skulde gaa i Kommunekassen, vilde medføre, at Inspektøren tabte noget i Indtægt. De senere Aar havde Sportlerne andraget ca. 500 Kr. aarlig. Derfor foreslog Kommissionen, at Inspektøren fik Anciennitet fra 1. November 1910 i Stedet for fra 1. November 1913, dog at Anciennitetsforøgelsen først traadte i Kraft den 1. April 1915, til hvilken Tid Inspektørens Sportelindtægt vilde ophøre.

Simonsen antog, at alle vilde være tilfreds med Bestemmelsen om, at Sportlerne skulde til-

falde Kommunens Kasse, men syntes ikke, at der paa Grund af denne Ordning var nogen Anledning til at vedtage en yderligere Begunstigelse for Inspektøren med Hensyn til Lønnen. De 500 Kr., den forrige Inspektør fik ind i Sportler, blev for den ny rigelig opvejet ved den forhøjede Løn. Den forrige Inspektørs Løn som Bygningsinspektør alene havde været 1900 Kr. plus Sportelindtægten, altsaa ca. 2400 Kr., medens den nuværende Bygningsinspektørs Løn var 3000 Kr. stigende til 4000 Kr. Naar der ikke blev stillet større Fordringer til den ny Inspektør end til den forrige, var der saaledes ingen Grund til at yde ham noget til Gengæld for, at Sportelindtægten faldt bort. Dette var da ogsaa blevet omtalt, da den ny Ordning blev truffet, og Inspektøren var heller ikke blevet ansat med Ret til Sportelindtægter. Iøvrigt var der næppe meget at sige til den foreslaaede Instruks, men Taleren vilde dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at den sikkert vilde give Anledning til adskillige Stridspunkter, hvis der da skulde arbejdes efter den. I § 3 syntes man at ville lægge en ny Virksomhed under Inspektøren, men Paragraffen var formet saa uheldig, at han i Virkeligheden intet skulde udføre i saa Henseende, idet Forudsætningen for den ny Virksomhed var, at der blev bevilget ham den fornødne Assistance. Hvad dette skulde betyde, stod der intet om. Maa-ske var det nødvendigt, at Inspektøren fik mere Assistance, men det var ikke nødvendigt lige netop at knytte denne til et enkelt bestemt Punkt. Det vilde være rigtigt at ændre denne Bestemmelse, saa Taleren vilde finde det rimeligt, at man fik Lejlighed til at stille Ændringsforslag.

Christensen erindrede om, at man, da Pladsen som Bygningsinspektør blev opslaaet ledig,

tænkte paa at ansætte en akademisk uddannet Arkitekt, og at Sportlerne skulde falde bort, men Lønnen sættes til 4000 Kr. stigende til 6000 Kr. Man vendte imidlertid tilbage til at ansætte en almindelig Bygningsinspektør med Konstruktor-eksamen og til en Løn af 3000 Kr. stigende til 4000 Kr. Ved denne sidste Ordning blev der saa intet vedtaget om, at Sportlerne skulde bortfalde. Spørgsmaalet var derfor, om man vedblivende skulde lade Bygningsinspektøren beholde Sportlerne, eller om man skulde afløse dem ved at give ham en Anciennitetsforøgelse paa 3 Aar, hvilket vilde betyde en Forøgelse af hans Indtægt i hans Levetid paa ca. 3000 Kr. Denne sidste Ordning var meget forsvarlig. Der havde været Tale om at give ham 6 Aar mere Anciennitet, men Tale- ren havde fundet 3 Aar mest passende. Den forrige Bygningsinspektørs Løn havde, Sportlerne indbefattet, været 2800 Kr. og ikke 2400 Kr. Det højeste, den ny Inspektør vilde naa til, var 4000 Kr., og det var ikke saa særlig høj en Løn, hvis han skulde udføre sit Arbejde forsvarligt. Tale- ren ansaa det for fordelagtigt at give Inspektøren den foreslaaede Anciennitetsforøgelse. Det kunde godt være, at § 3 var noget uheldigt affattet, meget beroede naturligvis paa, hvorledes den vilde blive fortolket, men med lidt god Vilje kunde Paragraffen nok forstaas.

Simonsen vilde, hvis han kunde anerkende, at der var noget at afløse, naturligvis finde, at Inspektøren burde have Vederlag for det, han mistede; men han maatte vedblivende hævde, at man før Inspektørens Ansættelse var enige om, at Sportlerne skulde afskaffes. Hverken ved Opslaget om Embedet eller paa anden Maade kunde Inspektøren udvise noget for, at han skulde have

Sportlerne. Han var ansat med en Løn af 3000 Kr. stigende til 4000 Kr. og havde ikke Krav paa mere, saa det var en Fejl, at han hidtil havde oppebaaret Sportlerne.

J a k o b J e n s e n fandt Hr. Simonsens Anke over Bestemmelsen i § 3, om at Inspektøren skal have den fornødne Assistance ret overflødig, idet der allerede var givet ham Assistance, og Bygningskommissionen antagelig vilde bevilge ham mere, hvis den fandt Anledning dertil. For Tiden var der næppe Trang til at give Inspektøren mere Assistance, men blev mere Hjælp nødvendig, vilde Kommissionen sikkert bevilge den. I Aar som 1914 og 1915 vilde Sportlerne næppe blive 200 Kr. aarlig end mindre 500 Kr., og i Opslaget om Embedet var kun Lønnen, men ikke Sportlerne blevet omtalt. Desuden var det i Byraadet blevet stærkt omtalt, at Sportlerne skulde gaa i Kommunekassen, og man havde indtrængende anmodet Kommissionen om at drage Omsorg for, at Ordningen blev saaledes. En saadan Anmodning skulde man synes, at Kommissionen maatte tage ad notam. Tilmed havde der været saa meget oppe om Forholdene paa den forrige Inspektørs Kontor, at Kommissionens Formand maatte være paa det rene med, at Sportelindtægten var en Uskik. Det var et Misgreb af Kommissionen, særlig af dens Formand, at tillade, at Sportlerne tilfaldt den ny Inspektør. Den ansatte Løn kunde nok siges at være anstændig for en Mand, der ikke havde kostet mere paa sin Uddannelse, saa Taleren kunde ikke være med til at stemme for den foreslaaede Anciennitetsforhøjelse.

C h r i s t e n s e n hævdede, at Udførelsen af Bygningsandragenderne ikke hørte med til Inspektørens Arbejde, men at man kun fandt det heldigt og praktisk, at han udfærdigede dem. Naar man

derfor ikke vilde have dette Arbejde taget fra ham, maatte der have været stillet bestemt Forslag derom. Hele Forholdet ved Ansættelsen af den ny Inspektør var imidlertid blevet forkludret. Naar Hr. Jakob Jensen mente, at Sportlerne ikke blev 500 Kr. aarlig i disse Aar, skulde det vel indrømmes, at der ikke var blevet opført mange Nybygninger, men der havde været mange Ombygninger, der krævede Dispensation.

Formanden var vel gaaet ud fra, at de meget omtalte Gebyrer skulde indgaa i Kommunekassen, men havde ikke kunnet iværksætte denne Ordning, før der forelaa en Byraadsbeslutning derfor. Det var meget rigtigt, at det ikke paahvilede Inspektøren at udfærdige Bygningsandragender, men af praktiske Hensyn maatte han dog helst gøre det; derfor havde man hidtil ladet det blive ved den gamle Ordning. Som Forholdene i Øjeblikket var, kunde Inspektøren ikke udføre det Arbejde, der forlangtes af ham efter § 3, men man havde alligevel fundet det rigtigst allerede nu at fastslaa, at dette Arbejde paahvilede ham, og man kunde jo eventuelt tage under Overvejelse ved Budgetbehandlingen at ansætte endnu en Assistent.

Jakob Jensen bemærkede ironisk, at man hellere maatte ansætte 2 Assistenten til, for saa kunde man da se, at der var Udvikling i Historien.

Udsattes. Ændringsforslag indkaldtes til Torsdag den 24. Januar 1915.

14. (J. Nr. 299—1914). Besværing fra Aaby Sogneraad over **Ulemper ved Lossepladsen i Mølleengen.**

Magnus Nielsen udtalte, at det havde vist sig, at den skete Paafyldning ikke havde været tilstrækkelig, og at man derfor foreløbig vilde opsætte yderligere Udvidelse af Lossepladsen og i

Stedet foretage en Regulering med Jord af Skraa-
ningen og en Beplantning. De værste Ulemper
for Aaby vilde antagelig ophæves derved, og man
vilde opnaa Lejlighed til at overveje, hvorledes
man vilde ordne sig i Fremtiden. Efter det ny
Banegaardsprojekt skulde det paagældende Areal
eksproprieres, saa ogsaa af den Grund var der
ikke Anledning til at foretage sig noget større der-
ude. Der var ingen Grund til at genere Beboerne
i Aaby, men med den foreslaaede Ordning vilde
man ogsaa have hjulpet, saa vidt man kunde, og
man havde saaledes stillet sig saa imødekommende,
som det i Øjeblikket var muligt. Brolægnings-
udvalget indstillede at svare Aaby Sogneraad over-
ensstemmende hermed.

J a k o b J e n s e n var glad ved at høre, at
Hr. Magnus Nielsen troede paa, at Banegaarden
vilde blive flyttet til Mølleengen, idet Statsbanerne
næppe vilde faa Brug for det Areal, hvor Losse-
pladsen laa, hvis ikke hele Banegaarden kom der-
ned. Taleren var enig med Udvalget i, at der
burde gøres noget for at afhjælpe Ulemperne for
Beboerne i Aaby, men mente, at det vilde være
heldigere at udvide Lossepladsen i sydlig Retning
i Stedet for at gøre Paafylldningen højere.

M a g n u s N i e l s e n erindrede om, at Ud-
valget havde Bemyndigelse til at udvide Arealet.
Det behøvede derfor ikke at gøre Paafylldningen
højere, end det ansaa for nødvendigt.

J a k o b J e n s e n bemærkede, at en Udvidelse
af Lossepladsen langs Ringgaden ikke kunde ge-
nere Aaby.

Brolægningsudvalgets Indstilling vedtoges. Der
meddeles Sogneraadet Svar overensstemmende
hermed.

15. (J. Nr. 394—1914). Andragende fra Forskønnel-
sesforeningen om, at Omlægningen af Strandvejen

foretages saaledes, at Højen med **Sømærketræerne** kan bevares.

Formanden udtalte, at Sagen var kommet til at foreligge i en noget anden Form, end han kunde have ønsket. Kort efter at Byraadet havde vedtaget at forlænge Strandvejen efter et Projekt, hvorefter Sømærketræerne ikke vilde blive bevarede, var der fremkommet Andragende fra Forskønnelsesforeningen om at bevare Træerne og samtidig Tilbud fra Direktør Hornemann om at købe et Areal, der ellers ikke vilde kunne udnyttes, saaledes at Udgiften til Vejanlægget dermed vilde blive reduceret. Dette var sket for ca. 1 Aar siden, og Taleren havde straks sendt Andragendet og Tilbudet til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse, men havde ikke senere modtaget noget fra dette. Da Arbejdet med Strandvejens Udvidelse skulde paabegyndes, skete der Henvendelse fra Brolægningsudvalget til Skovudvalget om at lade Træerne fælde, og dette Udvalg undersøgte da, hvorledes det forholdt sig med Hensyn til den mulige Fredskovforpligtelse, og om man var nødt til at fælde Træerne. Spørgsmaalet om Fredskovforpligtelsen beroede paa, om der var Højskov paa det paagældende Areal i 1805, hvilket maatte anses for meget tvivlsomt, men i Henhold til Udtalelser fra afdøde Minister Ingerslev paahvilede der ikke Arealet nogen Fredskovforpligtelse. Antagelig kunde man gaa ud fra, at dette var rigtigt. Da Taleren havde fundet det urigtigt, at der ikke var givet Forskønnelsesforeningen Svar paa dens Andragende, havde han spurgt Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse, om Sagen ikke kunde blive underkastet en ny Behandling, men Udvalget ønskede ikke at have mere med Sagen at gøre, kun at Arbejdet skulde fortsættes.

Taleren havde imidlertid vedblivende anset det for rigtigt at foretage en ny Behandling og havde saa forespurgt Stadsingeniøren, om det ikke var muligt at finde en Ordning, hvorved Sømærketræerne kunde bevares. Stadsingeniøren havde derefter udarbejdet et nu forelagt Projekt, mærket V, hvorved Kørebanens Bredde blev bevaret, men Cyklestien og Gangstien noget indskrænkedes, og hvorefter Gangstien og Ridestien blev ført op i nogen Højde over Kørebanen ved Bakken med Sømærketræerne. Udgiften ved Gennemførelsen af dette Projekt vilde blive 87500 Kr., men denne Sum vilde dog reduceres til ca. 83000 Kr., hvis man regnede med, at det Areal, Direktør Hornemann tilbød at købe, kunde udbringes til et rimeligt Beløb. Dog maatte det erindres, at Fylden ikke blev ledig, og at man altsaa vilde blive 7000 Kr. fattigere. Dette havde Taleren ønsket at gøre Byraadet bekendt med, saaledes at det kunde tage Standpunkt dertil. Om der skulde finde nogen egentlig Afstemning Sted, maatte bero paa den Diskussion, som antagelig nu vilde blive ført. Sluttelig vilde Taleren gøre opmærksom paa, at der var kommet et Andragende fra »Den ny Turistforening« om at fremme den engang vedtagne Plan.

Møller udtalte, at det var tredje Gang, at Sagen om Strandvejens Forlængelse var til Behandling i Byraadet. Den 2. Februar 1911 forelagde Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse 3 Planer, mærket I, II og III, til Forlængelse af Strandvejen for Byraadet. Plan II blev vedtaget, uden at der dog blev givet Lov til at udføre Planen. Den 19. Marts 1914 blev alle 3 Forslag atter forelagt for Byraadet tillige med et nyt Forslag, som meget lignede det nu tilkomne

af Stadsingeniøren udarbejdede Forslag. Efter dette Forslag vilde Sømærketræerne blive beva- rede derved, at baade Ridestien og Spadserestien blev ført op over Bakken, og ved at Spadsere- stien og Cyklestien for den nordre Sides Vedkom- mende indsnævredes noget, uagtet navnlig Cykle- stien i Forvejen ikke var for bred. Atter denne Gang blev Plan II vedtaget enstemmigt, og der blev givet Tilladelse til at udføre Arbejdet. Der- med var altsaa den formelle Side af Sagen i Orden. Den 23. Marts 1914, altsaa nogle Dage efter at Plan II for 2. Gang var vedtaget, indkom der en Skrivelse fra Forskønnelsesforeningen, hvori denne henlede Opmærksomheden paa Sø- mærketræerne og det Tab, det vilde være, om de blev fjærnet, og den 24. samme Maaned kom der et Brev fra Direktør Hornemann, hvori han ud- talte Ønsket om at forhandle om Køb af et Areal, der støder op til hans Villagrund. Saavel For- eningen som Direktør Hornemann maatte paa dette Tidspunkt være bekendt med Byraadets Vedtagelse, saa der var i Virkeligheden intet Svar at give paa deres Skrivelser. I det hele taget vilde det være meget uheldigt, om den Skik skulde blive almindelig at sende Byraadet Skri- velser, hver Gang en Sag var blevet besluttet. Der skete saa intet i Sagen, før den Tid kom, da Arbejdet skulde til at udføres. Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse anmodede Bro- lægningsudvalget om at paabegynde Arbejdet og spurgte samtidig Skovudvalget, om der var noget i Vejen med Hensyn til Fredskovforpligtelse, samt bad det om at lade Træerne fælde. Der skete da det, at der kom en meget lang Indstilling fra Skovrideren og det nu foreliggende Forslag fra Stadsingeniøren. Den 14. December 1914 holdt

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse Møde herom og vedtog at fastholde den engang tagne Beslutning samt at skrive til Forskønnelsesforeningen, at man beklagede ikke at kunne anbefale yderligere Ændringer til det alt vedtagne. Dagen efter Kl. 11 Formiddag afgik Indstillingen til Byraadet og Svaret til Foreningen, men allerede en Times Tid efter kom der et nyt Brev fra denne, hvori man beklagede sig over, at Udvalget ikke vilde sende Sagen til Byraadet, og samme Dag bragte et herværende Dagblad en større Opsats, hvorefter Bladet syntes ret godt underrettet om Udvalgets Forhandlinger. — Hvad selve Sagen angik, bemærkede Taleren, at Plan II var blevet vedtaget, fordi den var den billigste, nemlig 38000 Kr. billigere end Plan I, som ellers var lige saa god. Udgiften ved Gennemførelsen af Plan II vilde blive 83000 Kr. ÷ 7000 Kr. for Fylden, altsaa 76000 Kr. Den ny Plan vilde blive 11000 Kr. dyrere. Det skulde indrømmes, at den ny Plan saa godt ud, maaske fordi den var saa usædvanlig, men den var altsaa dyrere end Plan II og frembød endda adskillige Vanskeligheder. Selve Sømærketræerne havde sikkert ikke ret mange ud over Forskønnelsesforenings Bestyrelse og et enkelt Blad lagt Mærke til, før der blev Tale om at forlænge Strandvejen, og Taleren kunde da heller ikke se, at der var noget saa overordentligt smukt ved dem. Maaske kunde det nok gaa an at føre Ridestien op over Kørebanens Højde, men med Spadserestien var det noget andet. Folk, der kom med Barnevogne f. Eks., vilde sikkert ikke gerne trække disse op ad en saadan Skrænt, som her blev Tale om, og ældre spadserende havde vel heller ikke Lyst til at gaa over Bakken. Følgen vilde da blive, at

en stor Del spadserende vilde skraa tværs over Vejen lige ved Omdrejningen, hvilket vilde være ret uheldigt, navnlig naar Vejen om Søndagen var stærkt trafikeret med Biler og Motorcykler. Cyklestiens Indsvævring gjorde ikke Forholdet bedre, saa det kunde vel i nogen Grad siges, at der maatte vælges imellem at beholde Sømærketræerne og at udsætte Menneskeliv for Fare. Endelig var der Spørgsmaalet om Ekspropriationen af visse Arealer tilbage. Da man i sin Tid havde vedtaget, hvorledes Vejen skulde være, skulde der eksproprieres et Areal fra Direktør Nielsen, og det opnaaedes ogsaa ved Velvillie fra dennes Side, men skulde den ny Plan gennemføres, kunde man ikke nøjes med det, man havde taget fra Havneingeniør Vedel og Købmand Kock, og disse kunde begge med fuld Ret protestere imod, at der blev taget mere. — Taleren troede ikke, at Udvalget ønskede flere Afstemninger om denne Sag, men kun Byraadets Tilslutning til, at Arbejdet kunde fortsættes, selv om der skulde komme et Par Breve til fra Forskønnelsesforeningen eller andre. Det havde ganske vist vist sig, at Arbejdet ikke var nødvendigt af Hensyn til Arbejdsløsheden, men da der nu var begyndt, vilde man gerne fortsætte.

F o r m a n d e n syntes dog, at Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse let kunde have underrettet Taleren om det senere passerede. Naar Taleren sendte Udvalget et Andragende til Erklæring, var det rimeligt, at der blev svaret, saaledes at Byraadet kunde faa Lejlighed til at svare Andrageren. Det var absolut ikke korrekt i et helt Aar at undlade at besvare et Andragende. At Forskønnelsesforeningen og Direktør Hornemann vidste, hvad der var passeret i By-

raadet, maatte ikke forhindre dem i at foretage, hvad de mente rigtigt. Selvfølgelig havde Skovudvalget maattet sende Sagen til Skovriderens Erklæring med Hensyn til Fredskovforpligtelse. Hvad der var det smukkeste, var naturligvis en Smagsag, men det ny Projekt, hvorefter Gangstien kom til at føre op til et overordentlig smukt Udsigtspunkt, kunde nok siges at være en smuk Løsning af Opgaven. Skulde der ikke være Stemning for den ny Plan, havde Taleren imidlertid intet imod at lade det blive ved det engang vedtagne og fortsætte Arbejdet.

Møller kunde ikke indse, at Udvalget havde handlet forkert ved ikke at erklære sig om de 2 Breve. Dersom Byraadet nu besluttede at fortsætte Arbejdet, kunde der atter komme Breve, som altsaa skulde til Erklæring af Udvalget og derefter til Behandling i Byraadet, og saaledes vilde man kunne blive ved i det uendelige. Naar Byraadet havde taget Beslutning i en Sag, havde Udvalget hverken formel eller reel Forpligtelse til at erklære sig angaaende saadanne Henvendelser.

Formanden maatte dog anse det for formelt dristigt af et Udvalg at beholde et Andragende, som var stillet til Byraadet og sendt Udvalget til Erklæring.

Mikael Johansen vilde hævde, at Byens Borgere altid havde Ret til at henvende sig til Byraadet i høflig Form, at Dagbladene altid havde Lov til at omtale de Sager, som blev behandlet i Byraadet, og at alle Andragender til Byraadet skulde besvares af dette. Skovudvalget havde ikke anmodet Skovrideren om at fremkomme med noget Forslag. Iøvrigt kunde Taleren ikke indse, hvad Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse ifølge Forretningsordenen havde at gøre med

denne Sag, som rettelig maatte henhøre under Skovudvalget. Efter Hr. Møllers Udtalelse maatte man tro, at Direktør Hornemann kun havde tilbudt Forhandling, medens han dog vist havde tilbudt en bestemt Sum for det paagældende Areal. Det ny Projekt med de to højtliggende Stier syntes ligefrem genialt. Nogen Livsfare kunde det næppe medføre, idet de fleste Barnevogne utvivlsomt kørte ad Villavejen, og de ældre spadserende sikkert gerne søgte op til det smukke Udsigtspunkt. Vilde de ikke det, kunde de før Omdrejningen søge over paa den anden Side af Vejen. Maaske var der saadanne Vanskeligheder forbundet med Ekspropriationerne, at Projektet af den Grund vilde være umuligt at gennemføre, derom skulde Taleren ikke udtale sig, og han skulde heller ikke stille noget Forslag, da det var givet, at det ikke vilde blive vedtaget, men han maatte dog erindre om, at man før havde forandret en Byraadsbeslutning, og at dette heller ikke var nogen Fejl, naar der kunde opnaas en Forbedring derved. Men under alle Omstændigheder havde man ingen Ret til at bebrejde Borgerne, at de henvendte sig til Byraadet med, hvad der laa dem paa Hjerte. Det var en god Vane, som ikke maatte forhindres. Naar Udvalget absolut modsatte sig det ny Projekt, skulde Taleren alt-saa ikke stille Forslag om at gennemføre det.

J a k o b J e n s e n skulde i Anledning af Hr. Mikael Johansens Bemærkning om, hvilket Udvalg der rettelig burde have med Sagen at gøre, udtale, at Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kun havde foretaget sig, hvad det havde Ret og Pligt til, idet Projektering af Vejanlæg alle Dage havde hørt ind under dette Udvalgs Omraade. Spørgsmaalet om Strandvejens Udvi-

delse var af meget gammel Dato. Vel havde Udvidelsen kun været projekteret, men den var senere blevet vedtaget, og da 1. Afsnit af Udvidelsen blev vedtaget, var Udvalgets Medlemmer allerede klar over, at Projektet skulde føres videre. Skriverierne i Bladene skulde Taleren ikke komme videre ind paa, men han vilde dog bemærke, at Meningerne angaaende Strandvejens Udvidelse i Bladene syntes at have været i en saadan Orden, at Udvalget ikke havde syntes derom og ønskede at frabede sig den Slags. Et Ønske maatte Udvalget vel nok have Lov til at udtale. Hr. Møllers Udtalelse om det farlige ved at anlægge Vejen efter det ny Projekt var fuldstændig rigtige. Naar spadserende kom ad Vejens indre Side, vilde mange skraa over Vejen ved Krumningen, fordi de ikke vilde over Højdedraget. Naturligvis kunde der diskuteres om, hvilket Projekt der var smukkest, men Taleren kunde i hvert Fald ikke indse, hvad smukt der skulde være ved at faa endnu en uskøn Stenmur og en bar Jordvold i Stedet for en smukt beplantet Skraaning. Endelig havde den ene af Lodsejerne Ret til at nægte at aflevere mere Grund, og det var forstaaeligt, om han vilde gøre det, fordi Forholdene efter den ny Plan ikke vilde blive hyggelige hverken for ham eller for de andre Lodsejere. Dersom Taleren var Lods-ejer der, vilde han under alle Omstændigheder bestemt protestere imod den ny Ordning. Taleren kendte intet til, at Hornemann havde givet et egentligt Tilbud, og den Betaling, der var stillet i Udsigt, var saa ringe, at der ingen Grund var til at indlede en Forhandling. Efter det ny Projekt vilde Vejen blive en Mispryd, foruden at Projektet teknisk set var uheldigt.

Møller var ganske enig med Hr. Mikael Johansen i, at Borgerne altid havde Ret til at henvende sig til Byraadet, men derfra og til, at det skulde være Byraadets Pligt at erklære sig, naar Beslutningen var taget, var der dog et langt Skridt. Direktør Hornemann havde intet Tilbud givet, men kun ønsket en Forhandling. Taleren anbefalede atter, at Byraadet gav Tilladelse til at fortsætte Arbejdet.

Formanden oplyste, at Direktør Hornemanns Skrivelse gik ud paa, at han i Tilslutning til Forskønnelsesforeningens Skrivelse var villig til at forhandle om Køb af det paagældende Areal.

J. C. Petersen indsaa nok, at der var saa stærk Stemning for den engang vedtagne Plan, at den ikke lod sig rokke, men han vilde dog sige, at han ansaa det ny Projekt for det absolut smukkeste. Det var aldeles ikke ualmindeligt, at en Spadseresti laa højere end Kørebanen, og han var overbevist om, at der vilde være vundet adskilligt ved at lede en Del af de spadserende op til det smukke Udsigtspunkt.

Mariane Thomsen anbefalede det ny Projekt som det absolut smukkeste.

Magnus Nielsen mente, at man havde Udsigt til at faa mange Projekter frem endnu, hvis man skulde rette sig efter det mest aparte. Den Tanke, som den ny Plan gav Rum for, var allerede indeholdt i en af de tidligere Planer, men efter Brolægningsudvalgets Mening vilde det ganske vist være aldeles uforsvarligt at indrette Vejen paa den Maade. Plan II var i alle Henseender den bedste, foruden at den var den billigste. Fordi nogle faa Mennesker indsatte sig selv til Overdømmere, skulde man dog ikke lade sig kyse, og fordi en lille Klike dannede en Forskønnelses-

forening, skulde man ikke lave noget uheldigt, som skulde staa til evige Tider. For at komme op paa Højen behøvede man desuden slet ikke at gennemføre den ny Plan. Taleren kunde aldeles ikke forstaa, at der skulde tages Hensyn til den Slags Begæringer. Han vilde gerne samarbejde med Forskønnelsesforeningen, men ikke paa den Maade, som nu var anvendt fra Foreningens Side, og som nærmest maatte kaldes paa-trængende. Taleren havde intet imod, at man anlagde smukke Udsigtspunkter, men i denne Sag drejede det sig om at anlægge en Vej til almindelig Brug, og en saadan burde være saa jævn som mulig. De meget omtalte Sømærketræer kunde vel endda ikke staa ret mange Aar, og naar de var borte, havde man kun opnaaet at faa en Vej, der baade teknisk og praktisk set ikke var, som den skulde være.

F o r m a n d e n kunde ikke indrømme, at det var paa-trængende af Forskønnelsesforeningen at henvende sig til Byraadet med Ønske om en ringe Ændring i en vedtaget Plan, og Foreningen havde i hvert Fald Krav paa et Svar paa sin Henvendelse.

J a k o b J e n s e n havde meget tilovers for Forskønnelsesforeningen, og Byraadet havde ogsaa flere Gange taget meget velvillig paa dets Forslag. Hvis man vilde følge den ny Plan, vilde det blive nødvendigt at fjerne mange flere Træer end efter Plan II. Det var flere Aar siden, at Udvalget havde ladet anlægge et Udsigtspunkt oppe paa Bakken med Sti derop til, men voksne Folk gik ikke derop, uagtet der var Bænke deroppe. Vejen skulde anlægges for Færdselens Skyld, derfor maatte den anlægges praktisk, og for det Hensyn maatte det andet vige.

M i k a e l J o h a n s e n vidste nok, at de Her-
rer Møller og Jakob Jensen var enige i denne
Sag, men kunde ikke begribe, hvad der var Aar-
sag i Hr. Magnus Nielsens Indignation. Efter det
ny Projekt vilde Anlægget blive overordentlig kønt,
derom var der ingen Tvivl, og de fleste spadse-
rende vilde ogsaa følge Gangstien op til Udsigts-
punktet. Taleren kunde ikke tro, at Hr. Jakob
Jensen ret ofte kom derud, for Taleren havde i
hvert Fald hyppigt set Folk sidde paa Bænkene
deroppe. Man havde ikke Lov til at overfalde
Forskønnelsesforeningen, fordi den henvendte sig
til Byraadet.

S i m o n s e n forstod ikke denne lidenskabelige
Debat, fordi Forskønnelsesforeningen havde søgt
at sætte Byraadet Stolen for Døren, medens en
anden Forening, der talte 2—3 Gange saa mange
Medlemmer som Forskønnelsesforeningen, krævede
Byraadets Beslutning gennemført. Kun yderst faa
havde hidtil skænket Sømærketræerne nogen In-
teresse. Dersom det var ved Hanstholm eller et
andet træfattigt Sted, kunde denne Iver bedre for-
staas end her, hvor man havde Træer nok. Det
syntes, som om en eller anden Person her havde
lagt et Stykke Arbejde for at vise sin Betydning.

M ø l l e r maatte protestere imod, at Udvalget
skulde have overfaldet Forskønnelsesforeningen.
Udvalget havde tværtimod altid været venligsindet
mod Foreningen.

F o r m a n d e n vilde, da der intet Forslag
var blevet stillet, antage, at man ønskede at lade
det bero ved den engang tagne Beslutning og saa
deri Bemyndigelse til at besvare Skrivelserne fra
Forskønnelsesforeningen og Direktør Hornemann
overensstemmende dermed.

Det vedtoges at lade det forblive ved Byraa-

dets Beslutning om Gennemførelse af Forslag II og at give Forskønnelsesforeningen og Direktør Hornemann Svar overensstemmende hermed.

16. (J. Nr. 405—1914). Til Erklæring forelaa en Forespørgsel til Aarhus Stiftamt fra **Hjælpekassens** Bestyrelse om, hvorvidt enlige forretningsdrivende Personer, der er ekstraordinært indkaldte til Sikringsstyrken, kan understøttes efter Lov Nr. 162 af 7. August 1914, samt om Hjælp til saadanne kan tænkes ydet saavel inden som efter Hjemsendelsen.

Fra Fattigudvalget forelaa Erklæring om, at begge Spørgsmaal formentlig maa besvares bekræftende.

Det vedtoges at afgive Erklæring overensstemmende med Fattigudvalgets Skrivelse.

17. (J. Nr. 413—1914). Andragende fra herboende Hesteslagtere om Tilladelse til **Indførsel af Hestekød** fra Sverrig.

Fra Sundhedskommissionen forelaa Udtalelse om, at den under den herskende Dyrtid kan anbefale visse Lempelser i Sundhedsvedtægtens Bestemmelser, saaledes at Varen kan indføres fra Steder i Sverrig, hvor der vitterligt findes god Kødkontrol — foreløbig kun Gøteborg og Malmø. Det forekommer Kommissionen, at det bør foretrækkes fremfor at lade Kødet indføre i Henhold til Lov af 12. April 1911 jfr. Bekendtgørelse af 18. November 1911 at bibeholde den herværende Kødkontrol og at indrømme Lempelser,

1. saaledes at det overhovedet bliver tilladt at indføre fersk Kød fra de nævnte Steder paa samme Vilkaar som Kød, der indføres fra andre Kommuner indenfor Landets Grænser i Henhold til Aarhus Sundhedvedtægts § 53, og
2. saaledes, at det tillades, at Organerne ikke,

208

som det kræves i nævnte § 2. Stykke, er i naturlig Forbindelse med Kroppen, men i Stedet for medfølger forsynede med Plombe eller andet Mærke, der svarer til den tilhørende Kød-krops Mærke.

Alt dog kun paa Betingelse af, at det indberettes til Sundhedskommissionen, fra hvilke Steder Indførslen sker, at der medfølger Dyr-lægeattest fra Udførselsstedet for, at Hestene ere undersøgte før Slagtningen, samt at Kødet fra Udførselsstedet er stemplet som 1. Kl. Kød.

Fra Slagtehusudvalget forelaa Erklæring om, at det intet har at bemærke til Ordningen, naar Sundhedskommissionen finder den forsvarlig i sanitær Henseende, idet Udvalget gaar ud fra, at der for indførte Hestekroppe erlægges samme Afgift som for indenlandske Heste, der tilføres Kontrollen paa det offentlige Slagtehus.

Det vedtoges at fremsende Andragendet til Justitsministeriet overensstemmende med Sundhedsvedtægtens § 100.

18. (J. Nr. 420—1914). Indstilling fra Brolægningsudvalget om, at **Smøgen mellem Østergade og Søndergade Nr. 36 A** brolægges og overtages som offentlig.

Magnus Nielsen oplyste, at der jævnlig indløb Klager over Stiens Tilstand, og at der nu atter blev klaget over, at den var saa opkørt, at den ikke kunde befærdes af Fodgængere. Udvalget indstillede derfor, at Smøgen, der var privat, nu i Henhold til Reglementet for Kommunens Styrelse blev brolagt og erklæret offentlig. Udgiften ved Brolægningen vilde koste 6400 Kr., som vilde være at fordele paa Grundejerne til deres Facades Længde.

Indstillingen vedtoges.

19. (J. Nr. 390—1914). Skrivelse fra **Købstadforeningen** angaaende Spørgsmaalet om Oprettelse af en gensidig kommunal Brandforsikring og Ulykkesforsikring.

Fra Udvalget for Bygninger og Inventar foreslaa Indstilling om at følge Flertallet i det af Købstadforeningen nedsatte Forsikringsudvalg om, at Spørgsmaalet om Oprettelse af en gensidig kommunal Brandforsikring indtil videre henlægges, og at man med Hensyn til Oprettelsen af en gensidig kommunal Ulykkesforsikring afventer det af Regeringen bebudede Forslag om Ulykkesforsikring. — Endvidere indstillede Udvalget, at Byraadet foreløbig kun indgaar Kontrakter om Ulykkesforsikring for 1 Aar ad Gangen.

Indstillingen vedtoges.

20. (J. Nr. 424—1914). Andragende fra **Fjerkræforeningen** for Aarhus Amt om Tilskud til en Fjerkræudstilling her i Byen den 30. Januar d. A.

Formanden oplyste, at man plejede at bevilge 50 Kr.

P. Petersen vilde foreslaa at nægte Bevillingen, fordi man forhaabentlig i det ny Aar kunde enes om at nægte alle den Slags Bevillinger. Forslaget blev ikke stillet af Uvilje mod eller Underkendelse af Foreningen, men man kunde tydeligt skimte Bunden af Kommunens Kasse, og de Formaal, der tilsigtedes ved disse Tilskud, var ikke kommunale.

Marthin Hansen anbefalede at bevilge de 50 Kr. Det var underligt at nægte denne Bevilling, naar man havde bevilget mange lignende.

50 Kr. bevilgedes.

21. (J. Nr. 2²¹—1914). Andragende om Fritagelse for Vilkaarene for en tidligere meddelt **Dispensation**

fra Bygningslovens § 21 og Bygningsvedtægtens § 19 for Bruunsgade 29.

Anbefaledes.

22. Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21** for

a. (J. Nr. 2²⁶³—1914) Valdemarsgade 17.

b. (J. Nr. 2²⁶⁴—1914) Fredenstorv 10.

c. (J. Nr. 2²⁶⁸—1914) Søndergade 29.

Anbefaledes.

23. Andragende om **Dispensation fra W. C. Regula-
tivet** for

a. (J. Nr. 2²⁶¹—1914) Mejlgade 20 og Skolebakken
17.

b. (J. Nr. 2²⁶²—1914) Guldsmædgade 10—12.

Bevilgedes.

24. (J. Nr. 9¹⁰—1914). Overenskomst med General-
kommandoen om **Indkvartering paa Fodfolkska-
sernen.**

Tiltraadtes.

